Написав Юлія Тонего
Неділя, 20 грудня 2015, 14:34

Здається, ще вчора мовчали мої думки
І не просилися рими у слово, щоб стати віршами.
А вже сьогодні нестримним потоком гірської ріки
Ллються і ллються малими рядками і більшими.

А вже сьогодні, загнуздані буквами, йдуть на папір,
Щоб у римовану мову із хаосу стати впокорено
І зазвучати буденності сірій наперекір
Зовсім незвично, яскраво, натхненно, віршовано.

Як я чекаю таких сокровенних хвилин!
Адже народження вірша побачити дано не кожному.
Тому вслухаюся серцем я знову і знов в думоплин,
Щоб римувати думки, які стали тривожними.
22. 08. 2015